

De Eraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatblad No. 134)

Zondag 4 Juni 1911. N°. 1744.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentie- en Administratie Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Inzendingen, die later dan Donderdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20, voor België per jaar f. 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar f. 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f. —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirecteuren enz.
Advertenties: van 1 tot 6 regels f. 1.20, voor elke regel meer f. —.20. Aanvragen en vermelding van lijdigheden f. —.12 per regel.

"De Trooster, Dien ik u zenden zal".

[PINKSTEREN 1911.]

Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van den Vader uitgaat, die zal van mij getuigen.
Joh. 15 : 26.

Onder onze drie groote Christelijke feesten heeft Pinksteren het minst vat op de groote menigte, die anders op onze hoogtijden met de Kerk van Christus meejubelt. Het Kerstfeest begrijpt de wereld nog, want ze kent de heilige taferelen van Bethlehem, en ook het Paascheest kan ze nog meevieren, want ze heeft zelve afkeer van den Dood en lust in het leven; maar Ze verstaat de komst van den Trooster niet, en begrijpt niets van de uitstorting van den Heiligen Geest. Het is zooals Jezus zelf het aan zijn discipelen betuigde: „De wereld kan Hem niet ontvangen want ze ziet Hem niet en kent Hem niet". Ze heeft van den Heiligen Geest geen begrip. Ze kent geen verlangen naar den Heiligen Geest. Ze leeft geheel buiten den Heiligen Geest om. Alleen de geloovigen verstaan wat de uitstorting van den Heiligen Geest te zeggen heeft, gelijk Jezus het aan zijn discipelen verzekerde: „Maar gij kent Hem want Hij zal bij u wonen en in u zijn." De wereld viert daarom toch ons Pinksteren wel mee, maar ze begroet Pinksteren als Lente-feest, als een natuurfeest, als een volksfeest van algemeene ontspanning. Pinksteren kan in heiligen zin alleen hij meevieren, die zeggen kan dat de Heilige Geest hem zelve geschonken is en dat zijn hart een tempel Gods is geworden, een woonstede van den Heiligen Geest, die in hem is. Doch ook zelfs onder de belijdende Christenen gaat men maar al te vaak hierin fel, dat men in Pinksteren niet genoeg een der drie groote feesten ziet, die zich rangschikken om den Christus. Dat ons Kerstfeest een Christelijk feest is, voelt ieder, en hetzelfde geldt van ons Paascheest, maar op ons Pinksterfeest wordt maar al te vaak uitsluitend aan den Heiligen Geest gedacht, alsof ook dit feest niet rechtstreeks met den Christus samenhangt. Men denkt dan aan het gebeurde in de Opperzaal van den tempel, aan het spreken in mysterieuse woorden, aan de rede van Petrus, en aan de toebrenging van de drie duizend, maar de samenhang van dit alles met Jezus wordt maar al te vaak uit het oog verloren. De Heilige Geest is dan iets apart, dat op zich zelf staat. Een nieuwe rijke gave Gods die aan zijn Kerk wordt toebedeeld. Maar dat ook de uitstorting van den Heiligen Geest tot het leven, tot het verborgen werk, tot den cyclus der heilige daden van Jezus zelf behoort, wordt niet genoeg beseft, en bijna niet gevoeld.

Hierdoor nu wordt de herinnering aan het groote Pinksterfeest te zeer van zijn Christelijk karakter beroofd, en komt niet tot zijn recht wat de Heilige Schrift ons zoo klaar, zoo duidelijk en zoo herhaaldelijk omtrent de uitstorting van den Heiligen Geest openbaard heeft. Immers op den Pinksterdag zelf sprak Petrus het met zoovele woorden uit: „Hij dan, d. i. de Christus, aan de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangende hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort wat gij nu niet en hoort." Het is alsof niet de Heilige Geest die van zelf komt, het is ook niet de Vader die den Heiligen Geest op de geloovigen doet nederdalen, maar het is zeer bepaaldelijk Jezus, die, na aan de rechterhand Gods verhoogd te zijn, den Heiligen Geest voor zijn gemeente van den Vader ontvangt, en ze nu zelf aan zijn gemeente doet toekomen. En niet alleen dat de apostel Petrus het ons zoo voorstelt, maar Jezus had zelf reeds bij zijn tweede verblijf in Jeruzalem hierop gewezen, toen hij zeide: „Wie in mij geloof, stroomden des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien"; waarbij Johannes opmerkt: „Hij zeide dit van den Geest, den welken ontvangen zouden die in hem gelooven, want de Heilige Geest was nog niet (op aarde), overmits Jezus nog niet verheerlijkt was." En ook in de laatste gesprekken voor zijn sterven, heeft hij het tot tweemaal toe aan zijn discipelen op het hart gebonden, dat de Heilige Geest hua van Hem zou toekomen. Eerst toch lezen we in Joh. 15 : 26: „Wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van den Vader uitgaat, die zal van mij getuigen", en daarna nogmaals in Joh. 16 : 7: „Doch ik zeg u, het is u nut dat ik wegga, want indien ik niet wegga, zoo zal de Trooster niet tot u

komen, maar indien ik heenga, zal ik Hem tot u zenden." Niet ter loops, maar opzettelijk wordt alzoo de gemeente er op gewezen, dat de zending van den Heiligen Geest een daad van den Christus is; dat in de zending van den Heiligen Geest het laatste stuk van zijn roeping volbracht wordt; en dat er op het Pinksterfeest geen sprake is van een werking van den Heiligen Geest, gelijk die ook onder het Oude Testament plaats greep, maar van de voleinding van het werk der Verlossing. Het Woord moest vleesch worden; dat is ons Kerstfeest. De schuld en zonde moest in den dood overwonnen worden, door uit den dood het leven te doen opkomen; dat is ons Paascheest; Maar nu ontbrak nog het derde, t. w. het herstel van de gemeenschap met den Drie-eenigen God, door de inwoning van den Heiligen Geest in de harten der geloovigen, en dat is ons Pinksterfeest. Doch dan moet ook vaststaan, dat alle deze drie stukken van onze Verlossing het werk van den eenigen Middelaar zijn, en dat ook de Heilige Geest ons is toegekomen, omdat Jezus, na aan de rechterhand Gods verhoogd te zijn, ons den Heiligen Geest zelf heeft gesonden.

Naar luid het Goddelijk program wordt het Verlossingswerk door Christus in drie stukken volvoerd. Eerst is er de toenadering van God Drieëinig tot ons gevallen geslacht, en deze wordt tot stand gebracht door de Vleeschwording des Woords. Dan komt de Verzoening van den zondaar met God Drieëinig in Kruis en Opstanding. En het derde stuk is, dat Christus den zondaar, na zijn rechtvaardigmaking, inzet in de gemeenschap met God door het indalen en woning-naken van den Heiligen Geest in zijn hart. Niet alleen Kerstfeest en Paschen zijn daarom Christusfeesten, maar Pinksteren is het evenzeer. Ook op het Pinksterfeest toch klimt de psalm des lofs uit het midden der Gemeente op voor wat Christus heeft gedaan. Hij heeft niet alleen, in de gestalte des Gods zijnde, zich zelve vernietigd de gestalte eens dienstknechts aangenomen hebbende; en niet alleen na zijn menschewording zich zelve vernederd tot in den dood, ja tot in den dood des Kruises; maar hij heeft evenzoo, om de kroon op het werk te zetten, op den Pinksterdag den Heiligen Geest in zijn Gemeente, d. i. in zijn mystiek lichaam, doen indalen, opdat de gemeenschap met God Drieëinig voor ons hersteld zou zijn. Natuurlijk toefte de voleinding tot aan zijn wederkomst. De werking van Christus' vijanden tegen hem moet nog onder allerlei vorm uitbreken, ten einde door Jezus ter neer geslagen en overwonnen te worden. En is dit geschied en volcind, en is straks de laatste vijand geveld om aan zijn voeten onderworpen te worden, dan keert hij weder tot deze aarde, om het rijk der heerlijkheid in het Koninkrijk der hemelen te openbaren. Maar in de lange periode die tusschen zijn hemelvaart en zijn wederkomen ligt, moest zijn Gemeente op aarde reeds in de volle genieting van de gemeenschap met God Drieëinig worden gesteld, en opdat dit mogelijk zou zijn, daartoe ontving hij de belofte van den Vader, d. w. z. hetgeen de Vader hem beloofd had, en het is in die machtsvolheid, dat hij het mysterie van de hereeniging van den zondaar met God Drieëinig tot stand brengt, door zijn Gemeente toe te zenden, en in haar uit te storten en in haar te doen indalen den Heiligen Geest, niet voor een oogenblik, niet tijdelijk, maar duurzaam en tot den einde toe, en dit wel zoo volheerlijk, dat God de Heilige Geest nu in het hart van de verlostten woont, en de woonstede Gods weer geworden is onder de menschen.

Het is daarom, dat Jezus den Heiligen Geest hier den Trooster noemt. Dit toehiet rechtstreeks op zijn heengaan. Van het Paradijs af treedt na den val de toestand in, dat de gevallen mensch van zijn God gescheiden is, en, wat hij ook beproeft, zich geen weg kan ontlasten, om hereeniging met zijn God tot stand te brengen. A wat daartoe strekken zal, gaat niet van den mensch, maar van God in zijn genade uit. Heel zijn Openbaring in het Oude Verbond is dan ook een gestadige toenadering van God tot zijn gevallen creatuur, tot eindelijk in den tempel op Sion de plaats is gesegund, waar God met en bij zijn volk wonen zal. Maar dat wonen van God onder Israël is symbolisch en uitwendig. Het gaat buiten het hart om. Een voorhangsel scheidt het Heilige der Heiligen af, en alleen de Hoogepriester heeft toegang. Zelfs niet de priesters en veel minder nog de Levieten en gansche-lijk niet het volk. Het volk staat van verre. Het ziet het voorhangsel, en het ziet den Hoogepriester door dat voorhangsel binnen gaan, maar zelf mag en kan het tot zijn God nog niet naderen. Dit duurt tot Bethlehem, en bij Bethlehem gaat de Zoon Gods,

de tweede persoon in de Heilige Drieëenheid, niet meer in den tempel van steen, maar in onze menschelijke natuur in. Vandaar dan ook, dat onder de donkerheid van Golgotha het voorhangsel van den tempel scheurde van boven tot beneden. De woonstede Gods in Sion werd prijsgegeven. In Jezus is het Woord zelf vleesch geworden, en Jezus kon tot zijn jongeren zeggen: „Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien," want „Ik en de Vader zijn één." De verloren jongeren die door Jezus in zijn heilige intimiteit waren toegelaten, bezaten alsoo in hun omgang met Jezus de klare gemeenschap met God. Alleen maar, dat was uitwendig; nog geestins was de toenadering Gods tot hun innerlijk leven, tot hun ziel, tot hun eigen hart doorgedrongen. Ze genoten wat na hen geen kind van God ooit genoten heeft, in dat steeds met Jezus zijn. Maar toch was hiermee voor hen het hoogste nog niet bereikt. Vandaar dat Jezus zelf tot hen sprak: „Het is u nut dat ik weg ga." Zijn weggaan zou hun geen verlies, maar veel meer winst brengen. Niet buiten Jezus om, maar juist door Jezus. Al kon hij toch op aarde op hen blazen, en nu de inspiratie van den Geest schenken, hij kon, zolang hij zelf met en bij hen was, hen niet de inwerking van God den Heiligen Geest in hun hart doen genieten. Daartoe moest hij eerst zelf aan de rechterhand Gods verhoogd zijn. En toen deze nieuwe toestand intrad, toen was de eerste daad van den Christus, om aan zijn Gemeente op aarde het hoogste te zenden, wat een ering van geredde zondaars op aarde ontvingen kon, namelijk de inwoning en inwerking van God den Heiligen Geest in hun ziel, en het omzetten van hun hart in een tempel waarin God woont.

Slechts hebt ge er u voor te wachten, dat ge dit niet verstaat van een of meerdere op zich-zelf staande personen. Aan Gods rechterhand zit de Christus als het Hoofd van het Lichaam, en dit Lichaam wordt gevormd door de Gemeente, omdat zij „de vervulling is van Hem die alles in allen vervult." Dat lichaam der gezamenlijke geloovigen vormt een organisch geheel, een heilig organisme, dat zich geen oogenblik als levend Lichaam zonder Christus als Hoofd denken laat. Van dat Hoofd gaat door het Lichaam de bezieling en het leven uit. Uit Hem als 't Hoofd vloeit alle heerlijkheid en alle leven aan het Lichaam toe. Zonder het hoofd is elk lichaam dood, en datzelfde geldt in nog verhoogde mate van het mystieke Lichaam van Christus. Alleen door de actie die van Christus op 't Lichaam uitgaat, is er actie in dat Lichaam zelf, en elk lid van het Lichaam dat zich door afbinding, of hoe ook, tijdelijk van de actie van het Lichaam losmaakt, wordt gevoelloos. Juist zooals het in ons eigen stoffelijk lichaam toegaat, zoo ook grijpt het in het mystieke Lichaam van Christus plaats. Er is een aderweefsel dat het levensbloed naar alle deelen van het lichaam tot stroomen, en er is een zenuwstelsel, dat de gewaarwording in alle leden en deelen van het lichaam doet tot stand komen. Reeds daarom is het zoo ongerijmd, het lich in te beelden, alsof de uitstorting van den Heiligen Geest in de geloovigen zonder Christus zou zijn tot stand gekomen. Wie zich dit zoo denkt, maakt het Lichaam los van den Christus, en verberkt het verband, dat tusschen het verborgen wezen van den Heiland en de uitstorting van den Geest geen oogenblik mag worden weggedacht.

Wat toch maakte op den Pinksterdag die inwerking van den Heiligen Geest in het hart der verlostten voor het eerst mogelijk? Het antwoord op die vraag ligt in het feit, dat de apostel, hetzij in Corinthen, in Efeze, of in Philippi, de geloovigen altoos heiligen noemt, ze aanspreekt als „heiligen" en binnende broeders, en dat woord „heilig" stempelt tot den vasten naam, waarmede de gemeente zal worden aangeduid. Die naam van „heiligen" nu moet genomen worden in volstrekt ernstigen zin, en door dien naam werd aange-uid, dat de onheiligheid, die den nog niet verlostten zondaar aankleeft, en zoo scheidt tusschen hem en den heiligen God maakt, bij de geloovigen is opgeheven. Wie niet geloof in Hem dien de Vader gesonden heeft, is nog in zijn zonde, en zal, zoo hij zich niet bekeert, nog in zijn zonde sterven. Al degenen die nog tot de wereld behooren, zijn daarom „onheiligen," en in hun hart is voor de inwoning van God den Heiligen Geest geen plaats. God kan niet in het onheilige wonen. Het menschelijk hart dat Hem tot woonstede en tempel zal wezen, moet vooraf heiligheid en gewijds zijn. Daarom zegt Jezus tot zijn discipelen, eer hij van hen ging: „Gijlieden zijt nu rein door het woord dat ik tot u gesproken heb", en (dit moet er bij verstaan) door hen in geloof was aan-

vaard. Wat Paulus aan de geloovigen van Corinthen schreef, dat ze certijs met de wereld in het onheilige stonden, maar dat ze nu „geheiligd en gerechtvaardigd waren", bracht in hen het principieel verschil met vroeger teweeg. Het was niet de vraag, of zij zich als „heiligen" gevoelden, en of de zonde niet nog in hen nawerkte, maar of ze nog als vroeger in hun onheiligheid voor Gods heilig oog stonden, dan wel of ze voor Gods heilig oog, van alle schuld en zonde vrijgemaakt, verschenen als hadden ze nooit zonde gehad of gedaan. In het prachtige antwoord van onze Catechismus op de vraag: „Hoe zijt ge gerechtvaardigd voor God?" ligt dit heilig zijn van de geloovigen zoo klaarlijk uitgedrukt. Maar van wat kant ook bezien, altoos komt de groote overgang uit het onheilige naar het heilige hierop neer, dat het Lam Gods de zonde der wereld gedragen heeft, dat we in het bloed van Christus verzoend, en in zijn Opstanding gerechtvaardigd zijn, zoodat we heilig zijn, niet in ons zelf en veel min uit ons zelf, maar eeniglijk in Christus Jezus, d. w. z. voorzover we door een oprecht geloof ingelijfd zijn in het heilige Lichaam, waarvan hij het gezegende Hoofd is. Omdat ge in Christus zijt ingelijfd, daarom zijt ge heilig, en omdat ge heilig zijt, daarom kan God de Heilige Geest uw hart tot zijn woonstede kiezen.

Geen oogenblik mag daarom de geloovige buiten het Lichaam van Christus gedacht worden. Nooit kan een heilige werking in u, u anders dan door Christus als uw Hoofd toekomen. En nooit is het heilige, dat in u gewrocht wordt, iets voor u zelf alleen en op zichzelf, maar altoos geldt ook hier wat de apostel zegt: „dat ge met alle heiligen begripen moogt, welke de lengte en breedte, de diepte en hoogte zij." Dat geïsoleerde leven van uw ik, dat alleen op zichzelf wilde staan, was juist het rondige ik in u, en in het Koninkrijk der Hemelen is voor zulk een nieuw soort egoïsme eenvoudig geen plaats. Een zaligheid op uw eigen handje, buiten de zaligheid der broeders, is er niet, en nooit anders kunt ge u een oogenblik zalig voelen, dan in de diepte afhangelijkheid van Jezus als uw Hoofd en onder de door-traling van zijn hooger leven door heel 't lichaam en door uw eigen hart, en in uw eigen hart tegelijk met het lichaam. Als Jezus ons dan ook zegt, dat hij den Heiligen Geest zenden zal, dan hebt ge dit niet zoo te verstaan, alsof Jezus boven den Heiligen Geest stond en over den Heiligen Geest te beschikken had, maar heel anders in dezen zin, dat de indaling van den Heiligen Geest in zijn mystiek Lichaam, door hem als het Hoofd van dat Lichaam gaat, en zich door dit Lichaam naar de enkele leden van dit Lichaam beweegt. Er is een weg van God Drieëinig naar uw hart, en die weg loopt over den Christus. Er kan daarom geen sprake van zijn, of de toenadering van den Heiligen Geest tot de Gemeente op aarde, en zijn inyang in die Gemeente en in het hart der enkele geloovigen, moet door Christus tot stand worden gebracht. Ook op den Pinksterdag gaat de actie van den Christus uit, en het blijft bij het woord van Petrus toen hij tot de schare zei: „Deze Jezus dien gij gekruisigd hebt, en dien God heeft opgewekt, hij is het die dit alles heeft uitgestort, wat gij ziet en hoort."

Altoos is het de Christus van wien het alles in de Gemeente uitgaat, en dit greep evenzoo plaats bij de indaling van den Heiligen Geest in de nog zoo kleine Kerk van Christus die in de Opperzaal te Jeruzalem bijeen was; maar dit was dan ook in die Opperzaal iets geheel nieuws, iets dat onder het oude Verbond er nog niet geweest was. Zeker, krachten en werkingen van den Heiligen Geest waren van den Heiligen Geest altoos uitgegaan. Zelfs in de Scheping was alles wel uit den Vader en door den Zoon, maar tegelijk van leven tinteeld door de inspiratie van den Heiligen Geest. In al wat de mensch aan gave en talent van God ontving, en onder de Gemeene Gratie weer kon doen opleven, was de werking van den Heiligen Geest. Bezaleel en Aholiab waren mannen, bezielde en bekwaamd door den Heiligen Geest. En veel heel lijker nog had de Heilige Geest onder Israël gewerkt. Het was Jehovah „die den Heiligen Geest in het midden van hen stelde" (Jesaja 63 : 11). Het was de Heilige Geest die Mozes bezielde, die Richteren aangreep en den profeten hun heilige orakelen inspireerde. Zelfs droeg Israël in symbolischen zin, met het oog op den tempeldienst, den naam van een heilig volk, maar altoos in uitwendig inbeddelijk beduidenis. Op den Pinksterdag daarentegen is wat uitgaat niet een kracht, niet een werking van den Heiligen Geest op een enkelen persoon, maar heel het

anders, iets dat er vroeger nooit geweest was; en dat er nog niet had kunnen zijn, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was; en dat nieuwe, dat heel andere bestond hierin, dat nu de Heilige Geest niet maar in haar midden werd gesteld, maar in de Gemeente indaalde, in het hart der geloovigen werd uitgestort, en alsnu de inwoning van God den Heiligen Geest in het hart tot een feit maakte. En eerst hiermede en hierdoor is het werk der genade volbracht. Nu is de scheiding opgeheven, nu keert de toestand terug, die vóór den val bestaan had, nu valt alle scheiding tusschen God en mensch weer weg, nu is de eenheid van de gemeenschap hersteld, nu is de bede verhoord: „Opdat ze allen een zijn, zij in mij en ik in U." De zondaar, in Jezus verzoend, is kind van zijn God geworden. Het abba, lieve Vader! vloeit hem vanzelf over de lippen, en hij leeft nu met zijn God en in zijn God, alsof er nooit zonde geweest was.

Nu laat zich dit op natuurlijke wijze denken in het Vaderhuis. Alsdan toch zullen wij aan alle zonde zijn afgestorven en in verwezenlijkte, volkomen heiligheid met onzen God verkeer, maar het mysterie waarin we thans staan, is dat we nog van zonde ons bewust zijn, nog telkens het „vergeef ons onze schulden" te bidden hebben, en dat we alzo, nog onheilig in ons zelf, desalniettemin en desniettemin staande, dat hooge heerlijk voorrecht van Gods gemeenschap thans reeds van harte genieten. En dit nu is alleen daarvan het gevolg, dat we niet meer in ons zelve zijn, maar in Christus zijn ingelijfd. Hoewel we zelve nog midden in den dood liggen, leven we in Christus, en juist daarom is het zoo onzin, zich de uitstorting van den Heiligen Geest op den Pinksterdag buiten den Christus te denken. Alleen in hem en door hem was die uitstorting mogelijk, en alleen in hem en door hem smaken we het geestelijk zoet van de herstelde gemeenschap met God Drieëinig door het inwonen van den Heiligen Geest in ons verborgen innerlijk wezen.

Zie daarom toe, dat ge nimmer afdoelt naar de helling der valsche mystiek. De drijfkracht der valsche mystiek toch bestaat hierin, dat de geloovige zich zoo licht gaat inbeelden, dat hij den Heiligen Geest in zich zelf, buiten den Christus om, ontving. Al zulke valsche mystiek leidt dan ook van den Christus af. Alle secten, die zich op deze valsche mystiek hebben gegrondvest, zijn geëindigd met in theosophie, sentimentaliteit, en modernisme te verloopen. Men stelt zich dan voor een inspiratie te hebben ontvangen op de manier van de oude profeten. Iets op zich zelf staands, iets voor onze eigen persoon, een ons speciaal gegeven verlichting. De ontsluiting van ons persoonlijk zieleleven in een particulieren weg der genade. En zo leeft men van zelf in een gedachtenkring, die geheel het Verlossingswerk van den Christus overbodig maakt. En daarom is juist tegenover die valsche mystiek niets zoo gezond, als juist dat altoos weer wij op het feit, dat het Christus is, die ons den Heiligen Geest van den Vader gezonden heeft, en die den Heiligen Geest in ons doet wonen, niet op zichzelf, maar altoos in verband met onze inlijving in het mystieke Lichaam van Christus. Eerst hierdoor ontving op het Pinksterfeest dan ook de prediking en het lofde de ware bezieling. Ging de indaling van den Heiligen Geest in ons hart voor ons persoonlijk op particuliere wijze toe, wat zou ons dan het Pinksterfeest te Jeruzalem baten. Dan toch ware toen niet anders geschied dan de indaling en uitstorting van den Heiligen Geest in zeker aantal personen, die destijds te Jeruzalem leefden; maar wat zou ons dan aangaan, wat in hun hart is geschied? Dat kon ons niet nutten, en ware dan ook persoonlijk voor ons zonder betekenis geweest. We hadden dan immers een tegelijk voor ons zelf op ons eigen Pinksterfeest te wachten, en er zou geen enkele reden voor ons bestaan, om het Pinksterfeest met heel de Christenheid mee te vieren.

Ligt het daarentegen zoo, dat op het groote Pinksterfeest te Jeruzalem God de Heilige Geest tot de Gemeente van de geloovigen is gekomen, en in het mystieke Lichaam van Christus is uitgestort, en dat we slechts als leden van dat Lichaam, aan de inwoning van den Heiligen Geest in ons eigen hart deel erlangen, dan gaat dat Pinksterfeest te Jeruzalem wel waarlijk ook ons aan. Dan ligt in dit Pinksterfeest te Jeruzalem ook de bron van ons heil. Dan zou zonder dat Pinksterfeest ook ons de zaligheid en de inwoning van onzen God in ons hart nooit zijn toegekomen. Dan gaat ook onze geestelijke stamtafel tot op het gebeurde in de Opperzaal te Jeruzalem terug, en dan blijven